



PER **TATE CABRÉ**
tate@tatecabre.com

EL GRAN NEGOCI DE LA GESTIÓ DE L'AIGUA COM A BÉ PÚBLIC S'HAURIA DE PAGAR A PREU DE COST

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, **Tate Cabré** ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

Gràcies a una bona gestió del cycle de l'aigua no hi ha restriccions al Camp de Tarragona. Però s'ha d'invertir en reparar les fuites, fer una bona gestió tècnica i aconseguir recursos com les dessaladores i reciclar les residuals



Ricard Massot (segon per l'esquerra) al 1975 i a la torre del CAT a l'Ampolla al 1989. FOTOS: ARXIU RICARD MASSOT



La història és cíclica i els actuals titulars sobre l'escassetat de l'aigua són un *déja vu* per a molts lectors: «La sequera dels anys 80 va ser tan greu que vam haver de portar aigua a Reus des de Móra en tren i des de Mallorca en vaixell». Ho explica Ricard Massot Punyed, que va col·laborar en la creació del Consorci d'Aigües de Tarragona al 1985 i del mini-transvasament del riu Ebre, finalitzat al 1989, que va acabar amb el malson al Camp de Tarragona que obligava les famílies de Reus a tenir les banyeres de les cases plenes d'aigua.

Ricard Massot creu que «l'aigua és un bé públic i hauria de pagar-se a preu de cost. Quan vam crear la societat Aigües de Reus al 1990, amb el que pagaven els consumidors vam substituir les canonades per anular les fuites, vam construir tres grans dipòsits a la carretera d'Alcolea, de La Selva i al Pere Mata, i vam arreglar centenars de comptadors avariats». Per això està en contra del que anomena el «gran negoci de l'aigua», que ha portat a algunes concessionàri-

es, com ara Aigües de Barcelona a convertir-se en multinacionals que s'expansionen internacionalment enlloc de mantenir o baixar el preu de l'aigua: «si no cobressin l'aigua a un preu superior al del cost, per comptes d'invertir en arreglar les fuites, per exemple, no haurien tingut capital suficient per invertir fora del propi servei».

Massot va ser enginyer municipal de Reus a partir del 1974, però ja treballava en la gestió pública de l'aigua des del 1971. Coneixia la històrica manca de recursos hídrics a la zona, que havia fet que ja al 1897, un grup de prohoms s'organitzés per a construir el pantà de Riudecanyes (1918), ampliat amb el de Siurana (1972), i també que als anys 30 s'obris a Reus la primera depuradora de tot l'Estat, El Molinet. Quan també al 1972, el Ministerio de Obras Públicas va encarregar el projecte d'un aqüeducte entre l'Ebre i Barcelona, amb una canonada de 168 km, a les Terres de l'Ebre s'hi van oposar frontalment. Però llavors, explica: «revisant els canals dret i esquerre del riu, es va veure que es podien evitar les fuites i transvasar al

Camp de Tarragona, pagant, fins a 4m³/s d'aquesta aigua que fins llavors es perdia. Amb la Llei del 1981, va néixer el mini-transvasament». Per als qui no hi entenem, quatre metres cúbics per segon d'aigua equivalen, en un any, a 21 pantans de Riudecanyes plens!!

La bona notícia és que amb els anys, assegura l'enginyer, la indústria del Camp ha anat consumint una part de l'aigua depurada de Tarragona ciutat enlloc de consumir-la del Consorci i llençar-la després al mar, i dels 4m³/s que la Confederación Hidrogràfica del Ebro, CHE, concedeix al Consorci d'Aigües de Tarragona, CAT, només se'n consumeix una mitjana de 3m³/s. Així doncs, proposa que tot aquest sobrant es podria transvasar puntualment a Barcelona i s'acabaria temporalment el problema de l'escassetat al cap i casal:

«Per facilitat i solidaritat és més lògic portar l'aigua a Barcelona des del CAT, de la part que a cada moment no s'utilitzi, que portar-la tota des de Marsella». Per a una bona gestió del cycle de l'aigua. I qui ho suggereix va ser Director General del CAT entre 2004 i 2009.